

**Tento list je trvalou součástí rozsudku Krajského soudu v Českých
Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 3.2. 2006,
č.j. 9 T 15/2005 – 795**

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 28.3. 2006

Krajský soud v Českých Budějovicích

pobočka v Táboře

dne 10.4. 2006

Výzva

- ods. [redacted] = ve výroku o trestu

Tento rozsudek platí ve spojení s usnesením Vrchního soudu
v Praze ze dne 28.3. 2006, č.j. 7 To 31/2006 – 838.

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obžalovaný

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED] posledně čp. [REDACTED], t.č. ve vazbě ve Vazební věznici v [REDACTED]

za trestné činy vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), h) tr.zák. a nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr.zák., kterými byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 7.4.2005, sp.zn. 9T 2/2005, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14.6.2005, sp.zn. 7 To 50/2005, při nedotčenosti výroku o této vině usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 9.11.2005, sp.zn. ■

s e o d s u z u j e

podle § 219 odst. 2 tr.zák. s použitím § 35 odst. 1 tr.zák. a § 29 odst. 3 písm. a), b) tr.zák. **k úhrnnému výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. pro výkon tohoto trestu se obžalovaný zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

O d ů v o d n ě n í :

Obžalovaný [REDAKCE] byl rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 7.4.2005, sp.zn. 9T 2/2005, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14.6.2005, sp.zn. 7 To 50/2005, pravomocně uznán vinným trestnými činy vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), h) tr.zák. a nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr.zák.

Za tyto trestné činy mu byl původně uložen podle § 219 odst. 2 tr.zák., za použití § 35 odst. 1 tr.zák. a § 29 odst. 3 písm. a), b) tr.zák., úhrnný výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. Pro výkon trestu byl podle § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák. zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Nejvyšší soud České republiky k dovolání obžalovaného svým usnesením ze dne 9.11.2005, sp.zn. [REDAKCE], zrušil rozsudek Vrchního soudu a rozsudek krajského soudu ve výroku o trestu. Poté přikázal krajskému soudu, aby věc v rozsahu zrušení v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu trestní věc obžalovaného v rozsahu zrušení znovu projednal ve dnech 1. až 3. února 2006 a nově o trestu rozhodl. Učinil tak ve stejném složení senátu jako v původním řízení, konaném ve dnech 4. až 7.4.2005. Vzhledem k tomu a k obsahu usnesení Nejvyššího soudu neopakoval celé hlavní líčení, ale pokračoval v něm za podmínek § 219 odst. 3 tr.ř.

V pokračujícím hlavním líčení doplnil dokazování o výsledch obžalovaného za účelem bližšího objasnění některých stránek běhu jeho života, o výsledch obou dříve přibraných znalců z oboru psychiatrie a psychologie a o jimi zpracovaných doplňků původních posudků. Vyslechl také nové svědky [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Přečetl řadu dokladů z přílohových trestních spisů Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, sp.zn. 9T 12/2001, a Okresního soudu v Táboře, sp.zn. 10 T 105/2004, a k němu se vztahujících připojených

dokumentů, rovněž za účelem bližšího zpřesnění důležitých stránek života obžalovaného v posledním období, zejména se týkajících jeho postojů k dodržování povinností vůči společnosti.

Nevyhověl návrhu na osobní slyšení [REDAKCE]. Shledal, že z dokumentace, založené ve spise, je dostatečně zřejmé, že jmenovaná byla dříve přítelkyní obžalovaného a věděla, že páchá trestnou činnost krádežemi vozidel (vide tr. spis 9T 12/2001, č.l. 250-251, svazek II.). Obžalovaný je otcem jejího dítěte. Svou vyživovací povinnost neplnil a neplní, což za života činila jeho matka (vide výsledky jejích spolupracovnic a platební dokumentace, založená ve spise 9T 12/2001). Je zřejmé, že k posuzované trestné činnosti, resp. k rozhodování o trestu, její výsledek by nic nového nepřinesl. Se souhlasem obžalovaného, obhájce a státního zástupce nedošlo pak k opakování výsledku [REDAKCE] a její matky [REDAKCE]. Obě již byly v původním řízení podrobně vyslechnuty, takže nelze očekávat od takového jejich výsledku žádné další skutečnosti (vide záznam č.l. 774, svazek III. spisu 9T 15/2005).

I.

Při novém rozhodování o tom, jakým trestem na obžalovaného působit, vyšel krajský soud z toho, že vina obžalovaného trestnými činy vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), h) tr.zák. a nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr.zák. zůstala usnesením Nejvyššího soudu nedotčena. Nelze tedy pochybovat, že obžalovaný dne 22.11.2004 v době mezi 17.15 hod. do 17.46 hod. v [REDAKCE] čp. [REDAKCE] v místě trvalého bydliště svých rodičů, v krátkém časovém sledu úmyslně usmrtil výstřely z devítiranného revolveru, který si opatřil krátce před činem z vlastnictví svého otce v uvedeném domě, svou nejbližší rodinu, otce [REDAKCE], nar. [REDAKCE], matku [REDAKCE], nar. [REDAKCE] a bratra [REDAKCE], nar. [REDAKCE].

Učinil tak v obytné části rodinného domu v průběhu rozepře se svým otcem výstřelem z bezprostřední blízkosti do jeho hlavy nad levým ušním boltcem s cílem umlčet ho při jeho výtkách proti němu. Střela pronikla do dutiny lební a mozkem, takže poškozený v důsledku zakrvácení komor mozkových a zhmoždění mozku při střelném poranění hlavy na místě zemřel.

Vzápětí v témže prostoru výstřelem z bezprostřední blízkosti do hlavy – týlní krajiny vlevo dole úmyslně usmrtil výstřelem z výše popsané nelegálně držené střelné zbraně svou matku. Rovněž v reanci na její výtky, se kterými se připojila k jeho otcovi a při střelbě do jejího týlu ve snaze zbavit se jí jako svědka předcházející střelby. Střela pronikla do dutiny lební a mozkem, v důsledku čehož při zhmoždění mozku a zakrvácení komor mozkových při střelném poranění hlavy jmenovaná na místě zemřela.

V témže časovém rozpětí poté, co jeho bratr [REDAKCE] po registraci popsané střelby utíkal z obytného prostoru pryč, pronásledoval ho až do sklepních prostor rodinného domu.

Tam v úmyslu jej usmrtit z již popsané zbraně dvěma výstřely ho zasáhl do hlavy, jedním výstřelem směřujícím kolmo na pravý spánek a druhým směřujícím v předozadním směru na týlní krajinu vlevo. Učinil tak z nenávisti vůči svému bratrovi a ve snaze zbavit se ho jako svědka shora popsané události, tj. usmrcení otce i matky. Po pádu bratra na zem v době, kdy ten ještě žil, škrtil ho rukama a poté šustákovými kalhotami, které mu uvázal kolem krku. Ke smrti došlo v důsledku zakrvácení komor mozkových a zhmoždění mozku při dvojitém zástřelu hlavy. Tělo usmrceného zahrabal do uhlí a vytvořil situaci, že volně probíhajícím některým ze psů došlo ještě následně k zohavení některých částí těla zemřelého.

Po takovémto jednání se obžalovaný zmocnil z vlastní chtivosti peněžní hotovosti z vlastnictví otce a matky, pohybující se řádově v několika desítkách tisíc Kč. Začal uklízet stopy popsaného činu, a revolver z majetku otce, který použil ke spáchání činu, dne 23.11.2004, který měl neoprávněně v držení, v ranních hodinách zahodil do rybníka. Odjel posléze z místa bydliště, navštívil hernu, nikoliv z důvodů, že by podléhal hrám na automatech, také v dalších dnech další podniky za účelem vlastní zábavy. Dodatečně pro některé spoluobčany vymyslel legendu, že jeho rodiče měli dopravní nehodu a jsou v nemocnici.

II.

Tím, že se obžalovaný dopustil kvalifikovaného trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. a), h) tr.zák., založil svůj trestně právní postih odnětím svobody na 12 až 15 let nebo výjimečným trestem, kterým se podle § 29 odst. 1 tr.zák. rozumí jednak trest odnětí svobody nad 15 let do 25 let a jednak trest odnětí svobody na doživotí.

Ze všech zjištění, která učinil tento soud v původním řízení, jakož i po doplněném dokazování, ale též ve shodě i se stanoviskem Vrchního soudu, dospěl k závěru, že činem obžalovaného byl vyvolán zvlášť těžký a těžko napravitelný následek. Ten úmyslně usmrtil více osob, než minimálně stanoví skutková podstata § 219 odst. 1, 2 písm. a) tr.zák. Intenzitu tohoto následku podtrhuje skutečnost, že obžalovaný je otcovrahem, matkovrahem a bratrovrahem, že chladnokrevně vyvraždil celou rodinu, která se mu snažila pomoci poté, co měl problémy se svojí předcházející trestnou činností, finančně jej podporovala a ze všech sil mu pomáhala s návratem do řádného života. Plyne z toho, že stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pro společnost nelze hodnotit jinak, než jako mimořádně vysoký právě vzhledem k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku, jak má na mysli obsah ustanovení § 29 odst. 3 písm. a) tr.zák. I v usnesení Nejvyššího soudu je konstatováno, že je dostatečně zjištěna a důkazně podložena takováto podmínka vyplývající z dikce citovaného zákonného ustanovení, tj. možnost uložit obžalovanému trest odnětí svobody na doživotí. Zákon totiž nevylučuje uložení takového trestu za čin, kterého se obžalovaný dopustil, když tento čin je ve výčtu činů uveden na prvním místě, za který lze takovýto trest uložit. Lze tedy ve shodě s tím pokládat ukládání takového trestu za plně srovnatelné s dalšími pěti v zákoně vypočtenými nejzávažnějšími trestnými činy, uvedenými v trestním zákoně.

Na základě toho tento soud vyloučil pro obžalovaného možnost uložení mírnějšího trestu odnětí svobody, tedy těch druhů trestu, jak se o nich také v ustanovení § 219 odst. 2 tr.zák. hovoří. Nabyt současně přesvědčení, že jsou u obžalovaného pro uložení trestu odnětí svobody na doživotí splněny i další podmínky, vypočtené v ustanovení § 29 odst. 3 písm. b) tr.zák., že uložení takového trestu vyžaduje jak účinná ochrana společnosti, tak skutečnost, že u něj není naděje, že by jej bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad 15 až do 25 let, tedy mírnějším druhem výjimečného trestu.

Prvou alternativu, že uložení trestu odnětí svobody na doživotí vyžaduje účinná ochrana společnosti, pokládá tento soud za doloženou jak okolnostmi činu samotného, tak především jeho dopadem na názory a mínění občanů, tedy veřejnosti. Trestné činy vražd stále patří k nejzávažnějším druhům kriminality a vždy jakýkoli takovýto trestný čin vážně znepokojuje široké vrstvy spoluobčanů. Pro takový fakt svědčí v médiích publikované trestní případy tohoto charakteru a stále silnější ohlasy na ně nejen v místech spáchaných takovýchto činů, ale fakticky v celé společnosti. To se týká i posuzované věci obžalovaného jako případu vymykajícího se jiným případům tzv. domácích vražd. Pro uvedené svědčí též podrobné soudní statistiky, z nichž se podává, že násilná delikvence, mezi níž zaujímají trestné činy vražd nejvýraznější místo jako s neodčinitelnými následky, je stále silněji veřejností odsuzována. Vyžaduje to proto společenský zájem na ochraně životů lidí výrazněji a rozhodněji reagovat i ukládanými tresty podle zákona.

Takováto potřeba účinné ochrany společnosti je podtržena též obsahem ustanovení čl. 6 Listiny základních práv a svobod (Sb. zák. č. 2/1993). Toto ustanovení zdůrazňuje, že každý má právo na život, a proto nikdo nesmí být zbaven života. Lidský život je hoden ochrany již před narozením. V této souvislosti nelze však nepřipomenout i čl. 32 téže Listiny, v němž se uvádí, že rodičovství a rodina jsou pod ochranou státu. Představuje tedy život a zdraví jednotlivce nejdůležitější společenskou hodnotu, což se nepochybně dotýká i významu ochrany jak rodičů, tak jejich dětí, kteří tvoří základ společnosti.

V tomto konkrétním případě byla jednáním obžalovaného vyvolána svým způsobem a dosahem ohromující krvavá záležitost v rodině obžalovaného. Nemohla se nedotknout každého občana tohoto státu. Je samozřejmé, že soud nemůže realizovat k ověřování názorové hladiny veřejnosti nějaký průzkum, avšak nemůže zároveň nevnímat údaje z tisku a dalších médií. Stejně tak i názory nejbližších příbuzných a přátel vyvražděné rodiny, jakož i nejbližších spoluobčanů. K tomu se vyjádřili jako svědci [REDAKCE] a nejbližší příbuzní.

Z již projednávaného nového trestního zákoníku (de lege ferenda) je rovněž zřejmá reagence zákonodárského sboru na trestnou činnost proti životům a zdraví lidí. Tento připravovaný trestní zákoník postihuje vraždu jako nejtěžší trestný čin proti životu, přičemž ustanovení o trestném činu vraždy začleňuje na první místo uvedeného zákoníku, tedy před ostatními nejzávažnějšími delikty. Znamená to, že nevystavuje do popředí ty společenské zájmy, jak je upravováno dosavadním trestním zákonem č. 140/1961 Sb., ve znění všech

dalších novelizací tohoto zákona. Je tím společensky žádoucím způsobem vyzvednut význam ochrany společnosti před zločiny takového charakteru, jakého se dopustil obžalovaný.

V této souvislosti nemohl tento soud nedocenit, že obžalovaný představuje zcela racionálně pro společnost nebezpečnou osobu, takže nelze v žádném směru vyloučit, že by se opětovně zachoval stejně, pokud by se pro něj vyvinula stejně vypjatá konkrétní situace, jako v projednávané věci. Obžalovaný přikročil k zastřelení otce, matky a bratra po zralé úvaze. Nešlo totiž jen o situační reagenci na výtky otce, k těm docházelo i dříve v souvislosti s jeho negativními projevy v důsledku okrádání rodičů a páchání trestné činnosti, ale jednalo se o zcela neočekávaný a odvetný agresivní útok proti otci podmíněný prohlubujícími se rozpory mezi ním, otcem a matkou, jakož i bratrem. I pro takovou skutečnost svědčí výsledky původních zjištění doplněných dovýslechem obžalovaného a dalších svědků, jakož i obou dříve příbraných znalců. Z obsahu všech rozhodujících skutečností, jak o nich bude ještě dále zmínka, šlo ze strany obžalovaného po usmrcení otce o promyšlenou likvidaci matky a bratra jako svědků jeho předcházejícího zmaření života otce. Přistoupil i k důslednému zahlazování stop svého hrůzného činu (odstraňoval krevní stopy, skryl obě oběti, zabalil je tak, že mu to umožňovalo případné další ukrytí obětí). Dodatečně jako pachatele označil svého bratra, ač pro to, vyjma jeho účelové změny jeho výpovědi, nic nesvědčí a účelově nyní tvrdí, že se činu mohla dopustit i jiná osoba. To podtrhuje jeho naprostou bezcitnost a neúctu k obětem svého jednání.

Tím vším je umocňována jeho nebezpečnost pro společnost, že před ním je nutno tuto společnost účinně chránit. Takovou ochranu ve smyslu požadavku generální prevence, jak má na mysli obsah ustanovení § 23 odst. 1 tr.zák., o účelu trestu, nelze zajistit jiným druhem trestu, než řečeno. Právě hledisko generální prevence odůvodňuje trvalou izolaci obžalovaného, a to i přesto, že znalci vyjádřili mínění, že resocializace obžalovaného je možná. I když znalci se seznámili se všemi fakty důkazního materiálu, využili k vyšetření obžalovaného všech podle nich dostupných metod psychiatrického a psychologického zkoumání, přesto se tento soud s jejich závěrečným míněním neztotožnil. Ani oni nemohli ve zmíněné souvislosti dostatečně doložit jejich víru v rychlejší nápravu obžalovaného jako pachatele posuzovaného trestného činu. Zásadně totiž prohlásili, že obžalovaný netrpí žádnou duševní chorobou ani poruchou a neshledali ani jeho závislost na nějakých hrách či prostředcích, které by mohly z širšího pohledu nějak ovlivnit obžalovaného při jeho konkrétně zjištěném jednání. Tento soud současně nepřehlédl, že obžalovaný před svědky před událostí prohlašoval, že někoho zabije, vyhrožoval tím zcela konkrétně jeho přítelkyni [REDAKCE]. Zabýval se i posuzováním postupu při prohlášení někoho za mrtvého, jestliže se ten stane nezvěstným. Zhodnotí-li se i tyto momenty s dalšími fakty, zejména s jeho činností při zahlazování stop a jím vyhlášené legendy o nepřítomnosti rodičů, že havarovali a nacházejí se v nemocnici, poskytuje to další podklad pro zhodnocení osobnosti obžalovaného jako člověka, před nímž nutno společnost zcela oprávněně účinně ochraňovat. Obžalovaný se nedokázal za dlouhé údobí náležitě integrovat do vlastní rodiny, ačkoliv mu ta poskytovala pomoc v rozhodujících údobích, ale ani do prostředí svých dřívějších přítelkyň a do společnosti v širším rozsahu, kterou fakticky poškozoval.

Tento soud si je vědom, že trest odnětí svobody na doživotí představuje nejpřísnější druh trestu. Odpovídají tomu i rozebírané podmínky. Nelze však nezdůraznit, že takový trest nepředstavuje trest absolutní a nezvratný, jak představoval trest smrti dříve zakotvený v zákoně č. 140/1961 Sb. a k němuž se také vztahuje „Zpráva o výsledcích průzkumů soudní praxe při rozhodování o dokonaných trestech vraždy podle § 219 tr.zák. a trestných činech ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, 2 tr.zák., o nichž bylo pravomocně rozhodnuto soudy v letech 1973 až 1974, publikovaná pod č. 41/1976 Sb. rozh. tr.“, jak je na tuto zprávu rovněž tento soud upozorňován v usnesení Nejvyššího soudu. Soud má za to, že jeho přístup k rozhodnutí o uložení trestu odnětí svobody na doživotí tomuto obžalovanému se nikterak nevymyká obsahu citované zprávy a výkladu jednotlivých částí ustanovení § 29 odst. 3 písm. a), b) tr.zák. Na rozdíl od tehdejšího přístupu k výkladu není možno podle názoru tohoto soudu nevnímat všechny změny, k nimž v této společnosti došlo a zejména zcela odlišnou srovnatelnost trestu smrti k tehdejšímu dalšímu výjimečnému trestu odnětí svobody do 15 let, resp. nad 15 let do 25 let. Jestliže se v těchto souvislostech zhodnotí, čeho se obžalovaný dopustil, že zaútočil proti třem lidským životům, proti své rodině, lze v tom spatřovat naplnění toho požadavku, že ochrana společnosti musí vyžadovat uložení trestu na doživotí i tehdy, když došlo – byť jen ojedinělým trestným činem – k hlubokému ovlivnění vědomí široké veřejnosti tak výjimečně závažným, že se zcela vymyká obvyklým případům. Důrazný postih z hlediska generální prevence vyžadují také závažné případy vražd, spáchaných nejen ze zločinných pohnutek, ale i z takových, jak zjištěno v tomto konkrétním trestním případě. Obžalovaný je jedincem, který nemá ve své povaze, jak dokumentuje celý jeho předcházející život, takové vnitřní mechanismy, aby prokázal rozhodnou odvahu změnit své postoje a myšlení, ač k tomu měl dostatek příležitostí, a to i v uplynulém roce od dotčené události. Nemá totiž vůbec zakomponovány citové zábrany, když projevil naprostou neúctu k lidskému životu a nelze očekávat, že by takovou trestnou činnost neopětoval, takže účinná ochrana společnosti zcela jednoznačně vyžaduje uložení výše odůvodňovaného trestu.

K druhé variantě krajský soud ve shodě s tím, co bylo již výše rozvedeno, když vychází zároveň ze skutečnosti, že nutno celou záležitost, týkající se uložení trestu, vnímat i komplexně nejen podle stanovené konkrétní podmínky dále popsané v ustanovení § 29 odst. 3 písm. b) tr.zák., ale též v souladu s ustanovením § 23 odst. 1 tr.zák., že účelem trestu je také zabránit odsouzenému v dalším páčání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život, a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti. Nevidí rozumnou jistotu (prognózu), že lze obžalovaného převychovat jiným druhem trestu, tedy trestem nad 15 let až do 25 let. Ten vzhledem ke své rozumové vyspělosti mohl ovládnout, zabrzdit své jednání, alespoň v první fázi, a byl způsobilý otřesným škodlivým důsledkům předejít. Podle znalců netrpí, jak bylo výše již také zmíněno, žádnou duševní chorobou ani jakoukoli poruchou, není závislým na ničem, co by mohlo nějak ovlivnit jeho jednání v negativním směru. Nejednal v žádném afektu ani v silném rozrušení nebo ve věku blízkém věku mladistvých. Nebyl pod vlivem závislosti nebo podřízenosti, pod vlivem hrozby nebo nátlaku, pod vlivem tíživých osobních nebo rodinných poměrů, které si sám nezpůsobil. V rozhodné chvíli neodvracel žádný útok nebo jiné nebezpečí, aniž by byly zcela splněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, přesto útočil bez jakýchkoli zábran.

Před spácháním trestného činu nevedl řádný život, neprojevil jakoukoli lítost, alespoň pocit studu nebo pokory nad usmrcením svých nejbližších. Nepřispěl k objasňování trestné činnosti, ale naopak svou vinu po prvotním doznání postupně zatemňoval, měnil s tvrzením, že vše zavinil jeho bratr, případně na podkladě dodatečného vyjádření, asi někdo jiný. Je vidět, že založil svou obhajobu, i když má právo hájit se jak uzná za vhodné, na lžích, přetvářce, odmítání jakékoli odpovědnosti. Obžalovaného od spáchání trestné činnosti, byť předtím jiné povahy, neodradila všechna vůči němu použitá výchovná a trestně právní opatření. Prohluboval se tedy rozpor mezi ním a celou rodinou, což vyústilo i v to, že byl rodiči úředně odhlášen ze společného bydliště s rodiči, že na jeho bratra byla převedena do vlastnictví část nemovitosti.

Znalec psychiatr setrval při doplněném dokazování na původních znaleckých závěrech, když vyloučil tzv. syndrom patologického hráčství, či-li závislost na hracích automatech. Odpovídá to nejen obsahu samotného stanoviska obžalovaného, ale též svědectví [REDAKCE] a [REDAKCE]. Svědkyně viděla obžalovaného a registrovala v herně poprvé až po spáchání trestné činnosti. Svědek [REDAKCE] viděl obžalovaného hrát na automatech pouze jednou. Potvrdil však, že ten něco 22.11.2004 na automatech vyhrál a pro poruchu mu výhra nebyla vyplacena, ale teprve následujícího dne, což řešila [REDAKCE]. Uvedený svědek registroval obžalovaného prvního dne až kolem 19.30 hod. Nemohl však uvést, kdy fakticky obžalovaný do herny přišel.

K obžalovanému nebyla znalcem zjištěna žádná specifická porucha osobnosti a případný defekt velice dobrých intelektových a paměťových funkcí. Posuzovaný případ byl podle něj výjimečný a dokonce obtížný z toho důvodu, že pachatelé jiných vražd, kterými se jako znalec zabýval, vraždu popsali, řekli něco o způsobu provedení a něco i o motivaci. Mohl se tak dozvědět víc o kořenech a o motivačním pozadí. V tomto případě se mohl při znaleckém posuzování osobnosti obžalovaného fakticky omezit jen na nezbytné minimum, když se nezúčastnil posuzování první verze výpovědi obžalovaného.

Znalec z oboru psychologie rovněž potvrdil při doplněném dokazování své původní závěry. Není mu známa nějaká další metoda nebo technika, která by umožnila vniknout při zkoumání osobnosti obžalovaného na skutečné jádro celé problematiky, ač použil všechny známé psychodiagnostické postupy všech typů. Označil a charakterizoval osobnost obžalovaného jako nedostačivou, anomální a v zátěži málo integrovanou. Tyto momenty však nepředstavují duševní chorobu či poruchu. Tento znalec potvrdil, že se obžalovaný opakovaně dopouštěl činů, které vedly k jeho zadržení, projevoval se nezodpovědně, a to již od adolescence. Jeho zjištění v tomto směru odpovídají podle názoru soudu i vlastnímu popisu životního běhu ze strany obžalovaného a také získaným informacím ze svědectví, vztahujících se k jeho osobě, zejména i z výpovědi jeho přítele [REDAKCE], který mimo jiné uvedl, že nedokáže pochopit, z jaké příčiny obžalovaný jednal, ale i přes jeho varování pokračoval v trestné činnosti. Bavilo ho to, měl rád vzrušení.

Zásadní je to hodnocení znalce, že obžalovaný je anomální osobností, což se s největší pravděpodobností projevovalo na vypjatých vztazích v rodině. Obžalovaný již v dětství kradl

ve škole a rodiče s ním měli výchovné obtíže. Přesto, že mu byla dána několikrát šance se do rodiny vrátit, rodiče za něho dluhy zaplatili, nebyly vztahy mezi obžalovaným a rodinou vyrovnané, ale nadále napjaté. Zvláště není možno nepřipomenout, že obžalovaný otcí opětovně odcizil finanční obnos. Následně se snažil vyvinut v rodině i ve svém okolí. Podle znalce sebe vidí v mnohem lepším světle, nehledá chyby u sebe, ale v okolí, a to i za použití lží a polopravd. Rád se chlubí svými znalostmi, že umí ukrást rychle auto, utéci policistům, jak rovněž popsal v doplněném dokazování jeho přítel. Jeho životní výsledky však nedosahují jeho cílů, takže znovu porušoval dohodnutá pravidla a vztahy v rodině dále vyhrocoval. Proto v jeho trestné činnosti bylo zakalkulováno všechno, co jeho život doprovázelo, co se mu nedařilo, co potlačovalo jeho sebevědomí v negativním slova smyslu, a vyústilo do posuzované trestné činnosti.

Ze znaleckých závěrů se podává, že obžalovaný rozumové schopnosti využíval toliko ke svému sebezprospěchu. Má rád „navrch nad okolím“, prohru či odhalení hůře snáší. Nebyl celkově zhodnocen jako osoba s dissociální poruchou, tedy v minulém slova smyslu psychopatickou. Podle znalce z oboru psychologie obraz této poruchy není zcela naplněn. Jím ale připomenuto, že to neznamená, že ve struktuře jeho osobnosti nejsou přítomny rysy, které by na takovou poruchu ukazovaly. Znalec na otázku, proč nebyl obžalovaný schopen při rozumových předpokladech odvrátit se od činu, uvedl, že v osobnosti obžalovaného jsou právě některé znaky sociální poruchy. Zdrojem toho byly dlouhotrvající negativní vztahy mezi ním a rodiči. Má egoistické zaměření, preferuje jen sebe, avšak není duševně nemocný a tudíž za své chování a jednání je plně odpovědný. Z obsahu vyjádření znalce vyplývá též skutečnost, že obžalovaný, pokud se rozhodne učinit to či ono, je si vědom svého jednání a chování a nese za něj plnou odpovědnost. K témuž znalec podotkl, že on nemůže vědět a ani nemůže předvídat to, co obžalovaný na podkladě zhodnocení jeho osobnosti fakticky učiní. Z diagnostických kritérií pro dissociální poruchu osobnosti připomenul znaky chladného nezájmu o cítění druhých, hrubý a trvalý postoj nezodpovědnosti a bezohlednosti vůči normám, pravidlům a závazkům, neschopnost udržet trvalé vztahy při nedotčené schopnosti takové schopnosti bez obtíží vytvářet, velmi nízké tolerance k frustraci a nízký práh na uvolnění agrese včetně násilí, neschopnost zakoušet vinu, poučit se ze zkušeností, zvláště z trestu, výrazné tendence ke svádění viny na jiné, nebo uvádění racionálního vysvětlení pro chování, které jedince přivádí do konfliktu se společností. K tomu dodal, že u obžalovaného nezjistil, že by všechny zmíněné stránky byly naplněné. Z tohoto pohledu vyslovil resocializaci obžalovaného jako možnou, ale charakterizoval ji jako „běh na dlouhou trať, že rozhodně nelze uvažovat v řádu pěti let“.

Podle názoru tohoto soudu ani trest uložený na doživotí nepředstavuje překážku k naplňování resocializačních postupů a tedy nápravy, což je sledováno účelem trestu, zvláště když s takto uloženým trestem je výslovně umožněno jeho zkrácení, avšak nejdříve po uplynutí trestu odnětí svobody v trvání 20 roků. Neuložení takového trestu v této fázi posuzování trestní věci obžalovaného nenaplnilo by však to očekávání, jak posuzovaná alternativa předpokládá. Resocializaci, resp. budoucí nápravě obžalovaného totiž brání zcela jiný způsob uvažování obžalovaného. Ten přes upozorňování použité jiné metody se dosud nepoučil, ale naopak opětovně propadal do páchání trestné činnosti majetkového charakteru,

kteřá měla dokonce povahu agresivních útoků proti věcem, jak lze dokumentovat z přílohových spisů, z fotodokumentace a dalších údajů. I jeho dřívější přítelkyně, s níž se stýkal a údajně ji podporoval před narozením společného dítěte, potvrdila, že se obžalovaný dopouštěl krádeží. Začal se takových činů dopouštět i v době zkušební lhůty podmíněného odsouzení. Nerespektoval pokyny probační služby a nenaplňoval povinnosti vyplývající z vysloveného dohledu nad ním. Žil později s další přítelkyní, kterou finančně podporoval, že ještě v den, kdy došlo k posuzované trestné činnosti, ji předal 30.000,--Kč. I tento moment sehrál důležitou roli, protože rodina takovouto jeho přítelkyni nepřijala, což mohlo i na vědomí obžalovaného rovněž zapůsobit, stejně jako i to, že zjistil, že jeho otec má přítelkyni a nelze vyloučit, že rodinu opustí.

U popsané osobnosti obžalovaného není možno proto uzavřít, že by byla u něj naděje na jeho převýchovu za použití mírnějšího trestu, než byl uložen. Jeho vlastnosti nevytváří dostatečně předpoklady k polepšení a zejména k odstranění těch prvků struktury jeho osobnosti, jak výše zmíněno a důkazně podloženo.

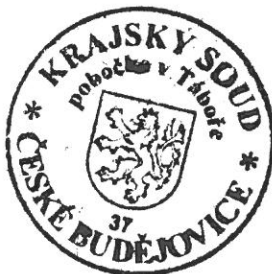
Na základě souhrnu všech těchto rozebraných skutečností bylo v trestní věci obžalovaného rozhodnuto nově o uložení trestu odnětí svobody na doživotí za podmínek § 29 odst. 3 písm. a), b) tr.zák. a o jeho zařazení pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou, jak to odpovídá ustanovení § 39a odst. 2 písm. d) tr.zák., poněvadž mu byl uložen trest odnětí svobody na doživotí.

POUČENÍ: Proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání, které možno podat do **osmi** dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Ve prospěch, ale i v neprospěch, může odvolání podat též státní zástupce. Odvolání se podává ve čtyřech vyhotoveních prostřednictvím tohoto soudu k Vrchnímu soudu v Praze. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i jeho příbuzní, jak je zákon výslovně vyjmenovává (pokud nejsou rodiče či sourozenci, může jít o manžela a druhu, případně o osoby v pokolení přímém, např. dědeček, babička, vlastní děti).

V Táboře dne 3. února 2006

Za správnost vyhotovení:
Jana Seböková

L'

Předseda senátu
JUDr. Jiří BERNÁT
v.i.